

dag også medefterspørgere af de begrænsede kommunale ressourcer.

Hvis man korrigerede for de grupper, ville man få det, man kunne kalde et retvisende billede, og så ville man få en endnu mere faldende kurve.

Der er heller ikke korrigeret for ændret udskrivningspraksis fra vore sygehuse. Gjørde man det, ville man få en endnu stærkere faldende kurve, og det er jo grunden til, at befolkningen oplever, at den standard, der er på hjemmehjælpsområdet, når vi taler generelt, over en årrække har været faldende, hvis vi er interesseret i at tegne det retvisende billede og ikke at lave statistisk snyd.

Det er kernen i de her års ældrepolitiske debat, og det er den dystre kendsgerning, at antallet af ansatte slet ikke har fulgt med i de sidste år. Det er derfor, vi er vidner til de uværdige historier, der er konsekvensen af for få ansatte. Det er derfor, vi får de fjernsynsudsendelser, der må lade os tilbage med en fornemmelse af at have svigtet, og den folkelige fornemmelse af, at hjemmehjælpen er blevet dårligere.

Det er også derfor, vi slider vores ansatte op i disse år. Socialministeren var i sin besvarelse inde på problemet med rekruttering. Jeg tror, der er al mulig grund til at standse op ved det et øjeblik og overveje det grundigt. Hvis vi får etableret en ældresektor, der er lavstatusområde, hvad angår arbejdsforhold, og som enhver jo ved også er det lønmæssigt, og hvis vi derudover fastholder en sektor, der også er masseleverandør i arbejdsskader, får vi en sektor, hvor det i en periode med et stigende antal unge bliver svært at rekruttere de fornødne personaleressourcer til området her.

Det tror jeg det er nødvendigt at Folketinget og regeringen tager en lang og grundig drøftelse af. De løber stadig hurtigere uden de fornødne ressourcer i hjemmeplejen i disse år. Jeg har deltaget i de her debatter i snart 15 år. I al den tid har der været diskuteret rundt om det egentlige, nemlig ressourcerne, ved at finde på forskellige modeord. Engang hed det prioritering af ressourcerne. Det ved vi godt hvad betød. Det fortæller kurverne på side 31 her var det reelle fald.

Så diskuterede man omstrukturering. Det mener jeg også er fornuftigt nok, hvis man står med et strukturelt problem, men det løser ikke ressourceproblemet.

Det sidste dyr i åbenbaringen har så været privatisering. Jeg skal ikke tage den lange debat om det her, men bare sige, at de tre steder rundt i Københavnsområdet, hvor man har forsøgt, har det alle tre steder været en bragende fiasko, og de er helt nye.

Det andet hovedproblem er de manglende plejehjemspladser. Det er ikke så længe siden, vi her i Folketinget diskuterede dette under lovforslaget om regeringens plejehjemsreform, så jeg skal bare nøjes med at erindre om, at der i bemærkningerne til regeringens eget lovforslag står, at hvis vi i dag skulle have det samme antal plejeboliger, som vi havde i midten af 1980'erne, så har vi et underskud, et hul på 13.000 plejeboliger, altså hvis vi skulle tilbage til den situation, der var under Schlüters dunkleste periode.

Hertil kommer, at vi står over for den største stigning i antallet af helt gamle, vi har stået over for nogen sinde, og regeringen peger i sit lovforslag selv på, at der er 20.000 gangbesværede ældre, der bor uhensigtsmæssigt, osv. osv.

Det er klart, at det er derfor, vi fra SF's side bl.a. synes, at regeringens ambitionsniveau er helt, helt, helt utilstrækkeligt på ældreboligområdet. Vi kommer til at stå i en situation med ventelister og med ventelister i en meget lang årrække, hvis regeringen ikke skruer sit ambitionsniveau op.

Det tredje hovedproblem på ældreområdet er retssikkerheden, altså sikkerheden for, at de ældre ikke skal lægge ryg til, når der er lavvandede i kommunekasserne. Heller ikke her er der trøst at hente i regeringens fremsatte lovforslag. Socialministeren betegnede det som et stort skridt fremad. Jeg vil hellere betegne det som et meget lille hop på stedet.

Det er jo sådan, at regeringen helt oplagt ikke har villet tage parti for det, de ældre ønskede, og det, handicaporganisationerne ønskede, nemlig en egentlig retssikkerhed og et system, der var i stand til at omgøre kommunale beslutninger. Det, vi får, er et system, hvor man kan klage, men uden myndighed, uden omgørelsesret. Man kan ikke klage over urimelige enkeltsager – det understreges i lovforslagets bemærkninger – og derfor er jeg bange for, at man efterlader en situation, hvor der var rejst store forventninger, men hvor det i virkeligheden ikke blev til ret meget.

Jeg er selvfølgelig indforstået med, at vi får den obligatoriske debat om det kommunale selvstyre nu, og jeg vil egentlig godt spørge regeringens repræsentanter: Er det helt grænse-